

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **WOOD Transport Energo a.s.**, IČO: 290 25 362, se sídlem Vyšehradská 1349/2, Praha 2, zast. Mgr. Ing. Ladislavem Málkem, advokátem, se sídlem Vinohradská 89/90, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2024, č. j. MZP/2024/210/2835, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2025, č. j. 17 A 93/2024-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu České Budějovice (dále jen „ČIŽP“), ze dne 3. 5. 2024, č. j. ČIŽP/42/2024/2198. Tím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“), kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona minimálně dne 4. 1. 2024 vypouštěl odpadní vody ze zařízení k využívání odpadů – výroba rostlinné biomasy na pozemku p.č. 3108/50, v ulici Tovární, Volary, bez povolení do vod podzemních, a ohrozil tak jejich prostředí, když nechal volně odtékat tyto vody (srážkové vody smísené s popílkem a upraveným dřevním odpadem) z lagun, vytvořených mezi jednotlivými hromadami popela na pozemky p.č. 3105/51, 3108/50, 3108/53, 2841/1 v k.ú. Volary, na nichž se tvořila

vodní plocha o rozměrech cca 50 x 3 m, odkud zasakovaly do okolního terénu, a tedy do vod podzemních. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 120.000 Kč a povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Městský soud v Praze nadepsaným rozsudkem zamítl. Shledal, že z definice odpadních vod obsažené v § 38 odst. 1 vodního zákona vyplývá, že odpadními vodami mohou být i srážkové vody následně odtékající ze zařízení. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 49/2010-82, se podává, že pojem „zařízení“ zahrnuje i plochy k zajištění určité lidské činnosti (potřeby). V případě žalobce je z rozhodnutí obou stupňů jakož i z kontrolních zjištění patrné, že provozoval zařízení k úpravě a využívání odpadů, na kterém drtil a třídil dřevěný odpad a navážel popel ze spalování biomasy z Teplárny Loučovice. Tyto produkty smíchal a výsledkem byl produkt pro výrobu substrátů a hnojiv. Takovéto žalobcem provozované zařízení k využívání odpadu na plochách, kde došlo k přestupkovému jednání, lze důvodně považovat za zařízení ve smyslu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, a tím i s pojmem obsaženým v zákonné definici odpadních vod. Nelze proto pochybovat o tom, že předmětné vody odtékaly ze zařízení. Přestupek, za nějž byl žalobce postižen, je vystavěn na objektivní odpovědnosti. Není proto rozhodné, odkud pocházel kontaminát obsažený v předmětných vodách, které byly shledány vodami odpadními, ale to, že dotčené vody odtékaly ze zařízení žalobce. K argumentaci žalobce výkladovým stanoviskem č. 72 Ministerstva zemědělství ke srážkovým vodám, městský soud odkázal na napadené rozhodnutí, v němž se žalovaný touto argumentací podrobně zabýval.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) **kasační stížnost**. Nesouhlasí se závěrem městského soudu, že vody, jejichž vypouštění je stěžovateli kladeno za vinu, naplňují definici odpadních vod ve smyslu § 38 vodního zákona.

[4] Městský soud nesprávně aplikoval na případ stěžovatele definici odpadních vod, dle níž *„odpadní vody jsou i jiné vody z těchto zařízení odtékající, pokud mohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod.“* Stěžovateli nebylo správnými orgány vytýkáno vypouštění „jiných vod“, nýbrž volné odtékání srážkových vod smísených s popílčkem a upraveným dřevním odpadem. Městský soud bez dalšího konstatoval, že odpadními vodami mohou být i srážkové vody následně odtékající ze zařízení, aniž by se vypořádal s argumentací, že srážkové vody nelze považovat za vody odpadní, neboť odpadní vody jsou vždy změněny cílenou lidskou činností. Z § 5 odst. 3 vodního zákona nadto plyne, že vodní zákon za srážkové vody považuje pouze povrchové vody vzniklé dopadem atmosférických srážek na stavby, což v daném případě nenastalo. Stejný závěr, že srážkové vody nelze považovat za vody odpadní, přijalo též Ministerstvo zemědělství ve výkladovém stanovisku č. 72 k vodnímu zákonu.

[5] Městský soud se nevypořádal s námitkami, jimiž stěžovatel rozporoval závěr, že předmětné vody odtékaly ze „zařízení“ ve smyslu § 38 vodního zákona. Stěžovateli pouze

pokračování

neoprávněně vytknul, že mylně vykládá závěry rozsudku č. j. 5 As 49/2010-82, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval definicí pojmu „zařízení“ dle § 38 vodního zákona. Stěžovatel je přesvědčen, že prostor ve volné přírodě sloužící k občasnému pojezdu manipulační techniky, resp. prostor, který je již rekultivován a teče po něm při dešti srážková voda, není prostorem, který by bylo možné podřadit pod pojem „zařízení“ dle § 38 vodního zákona, tak jak jej vykládá rozsudek č. j. 5 As 49/2010-82. Městský soud proto pochybil, když bez dalšího konstatoval, že stěžovatel provozuje „zařízení“ ve smyslu uvedeného rozsudku.

[6] Městský soud se nezabýval ani námitkami, že vody vypouštěné stěžovatelem nemohly ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod. Stěžovatel v průběhu předchozího řízení doložil, že zdrojem znečištění vody v „laguně“ není „popílek“. Bylo tedy prokázáno, že srážkové vody dopadající na stěžovatelem provozované zařízení k likvidaci odpadu ve smyslu zákona o odpadech nemohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod. Pokud žalovaný tvrdí, že stěžovatelem předložený důkaz v podobě protokolu o zkoušce vyhotovený zkušební laboratoří není relevantní, neboť ČIŽP neanalyzovala vyluhovatelnost odpadu, ale přímo odpadní vodu, je k tomu nutné uvést, že právě provedení výluhového testu „popílku“ prokazuje, že zdrojem znečištění vody je jiný původce než popílek. Znečištění pak nelze dovozovat ani z pouhé kalnosti vody, jak činí žalovaný.

[7] **Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti** uvedl, že kasační námitky stěžovatele směřují k výkladu pojmů „odpadní vody“, „srážkové vody“ a „zařízení“. Všechny tyto pojmy však byly stěžovateli řádně vysvětleny, a to jak v napadeném rozhodnutí, tak v rozsudku městského soudu. Stěžovatel se mýlí, pokud tvrdí, že svým rozbořem vyvrátil možnost ohrožení jakosti vod. Stěžovatelem předložený rozbor byl proveden se značným časovým odstupem, bez přítomnosti inspekce a poté, co na místě proběhly rozsáhlé terénní úpravy. Klíčovým důkazem je naopak protokol o rozboru vzorku vody přímo odtékající ze zařízení, který odebrala ČIŽP dne 4. 1. 2024 a který prokázal kontaminaci toxickými látkami, a tedy i zjevné ohrožení podzemních vod. Jak již navíc zdůraznil městský soud, pro posouzení věci nebyl rozhodující přesný původ kontaminace. Kalnost vody pak nebyla důkazem o vypouštění odpadních vod, jak se snaží navodit stěžovatel.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozhodnutí městského soudu.

[11] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Zároveň nelze opomenout, že samotný nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry správního soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163).

[12] Stěžovatel v žalobě zejména opakoval svou argumentaci z odvolání, aniž by polemizoval s odpověďmi, které mu na jeho námitky poskytl žalovaný, čímž pominul její věcné posouzení ze strany žalovaného. Za takové situace skutečně není účelné, aby krajský (městský) soud, pokud správní orgány tuto argumentaci náležitě vypořádaly a správní soud se s jejich hodnocením ztotožnil, znovu jinými slovy opakoval již vyřčené. Podle ustálené judikatury zdejšího soudu postačí, pokud krajský (městský) soud na přílehlavé pasáži odůvodnění napadeného správního rozhodnutí odkáže s osvojující poznámkou (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Městský soud odkázal na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, které dle jeho názoru na stěžovatelovy námitky odpovídá. Zároveň v napadeném rozsudku dostatečným způsobem vyjevil rozhodné důvody, o které opřel své závěry. Takový postup nelze hodnotit jako nepřezkoumatelný. Možnost odkázat na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů aproboval také Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, či ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12). Zároveň je zřejmé, že stěžovatel s právními závěry městského soudu v kasační stížnosti věcně polemizuje, což by v případě jejich nepřezkoumatelnosti nebylo z logiky věci možné. Věcná správnost daných závěrů je pak otázkou dalšího posouzení (viz níže).

[13] Důvodná není ani obecná námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nesrozumitelnost. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozsudek by byl nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, pokud by z něj nebylo možné jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009-132), nebo pokud by z něj nevyplývalo, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2008, č.

pokračování

j. 7 As 28/2008-76), pokud by jeho odůvodnění bylo vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107), či pokud by jeho výrok byl vnitřně rozporný nebo by z něj nebylo možno zjistit, jak vlastně soud rozhodl (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS) a v některých jiných speciálních případech. Napadený rozsudek však popsány vadami netrpí. Odůvodnění rozsudku městského soudu je vystavěno na uceleném argumentačním systému a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež soud v napadeném rozsudku vyslovil, je zřetelná. Závěry městského soudu jsou řádně zdůvodněné, logické, srozumitelné, navzájem slučitelné, a nezakládají proto nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost.

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami stěžovatele brojícími proti posouzení věci samé městským soudem.

[15] Mezi stranami je sporné, zda vody odtékající ze zařízení k využívání odpadů provozovaném stěžovatelem naplňují definici vod odpadních ve smyslu § 38 odst. 1 vodního zákona.

[16] Podle § 38 odst. 1 vodního zákona *odpadní vody jsou vody použité v obytných, průmyslových, zemědělských, zdravotnických a jiných stavbách, zařízeních nebo dopravních prostředcích, pokud mají po použití změněnou jakost (složení nebo teplotu) a jejich směsi se srážkovými vodami, jakož i jiné vody z těchto staveb, zařízení nebo dopravních prostředků odtékající, pokud mohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod. Odpadní vody jsou i průsakové vody vznikající při provozování skládek a odkališť nebo během následné péče o ně, s výjimkou vod, které jsou zpětně využívány pro vlastní potřebu organizace, a vod, které odtékají do vod důlních.*

[17] Z uvedené definice vyplývá, že mezi odpadní vody se řadí nejen vody „použité“, jejichž jakost byla změněna cílenou činností, ale také vody z těchto staveb, zařízení či prostředků odtékající, k jejichž faktickému použití nedošlo, avšak jejichž znečištění je takového rozsahu či charakteru, že může ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod (srov. Horáček, Z. a kol. *Vodní zákon č. 254/2001 Sb.: po novele zákonem č. 150/2010 Sb., účinné od 1. 8. 2010 s komentářem*. Praha: Soudy, 2011, s. 130). Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že odpadní vody jsou vždy přímo změněny cílenou lidskou činností. Naopak pojem odpadní vody je třeba vykládat širěji tak, že jej naplňují též vody nepřímo, resp. nezáměrně změněné (znečištěné) cílenou lidskou činností prováděnou v zařízení.

[18] Výrokem rozhodnutí ČIŽP byl stěžovatel uznán vinným tím, že minimálně dne 4. 1. 2024 vypouštěl odpadní vody ze zařízení k využívání odpadů bez povolení do vod podzemních, a ohrozil tak jejich prostředí, když nechal volně odtékat srážkové vody smísené s popílčkem a upraveným dřevním odpadem z lagun, vytvořených mezi jednotlivými hromadami popela na další pozemky, na nichž se tvořila vodní plocha, odkud zasakovaly do okolního terénu, a tedy do vod podzemních. Podle Nejvyššího správního soudu z výroku rozhodnutí ČIŽP jednoznačně vyplývá, že stěžovateli je kladeno za vinu

vypouštění odpadních vod ve smyslu *„jiných vod z těchto staveb, zařízení nebo dopravních prostředků odtékajících, pokud mohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod.“* Městský soud proto nepochybil, když jednání stěžovatele posuzoval podle citované definice odpadních vod.

[19] K tomu, aby byla uvedená definice odpadních vod naplněna, musí platit, že existují vody odtékající ze „zařízení“; zařízení, z něž vody odtékají, je zařízením ve smyslu § 38 odst. 1 vodního zákona; a tyto odtékající vody mohou ohrozit jakost podzemních nebo povrchových vod. V nyní posuzovaném případě je proto pro určení, zda vody odtékající ze zařízení stěžovatele jsou vodami odpadními ve smyslu § 38 odst. 1 vodního zákona, podstatné, zda zařízení k využívání odpadů provozované stěžovatelem lze považovat za zařízení dle § 38 odst. 1 vodního zákona, a zda tyto vody mohly ohrozit jakost povrchových či podzemních vod.

[20] Stěžovatel namítá, že jím provozované zařízení k využívání odpadů není zařízením ve smyslu § 38 odst. 1 vodního zákona. S touto námitkou se již řádně vypořádal jak žalovaný v napadeném rozhodnutí, tak městský soud v napadeném rozsudku. Vycházeli přitom z rozsudku NSS ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 49/2010-82, který se výkladem pojmu zařízení ve smyslu § 38 odst. 1 vodního zákona podrobně zabýval. Podle právní věty tohoto rozsudku pojem „zařízení“ užitý v § 38 odst. 1 vodního zákona k definici odpadních vod nezahrnuje jen stroje a technologické prvky, ale i plochy k zajištění určité lidské činnosti (potřeby).

[21] Nejvyšší správní soud má ve shodě s žalovaným i městským soudem na rozdíl od stěžovatele za to, že závěry citovaného rozsudku jsou aplikovatelné i na nyní posuzovaný případ. V uvedeném rozsudku se zdejší soud zabýval nepovoleným vypouštěním odpadních vod z areálu bývalé obalovny, v němž se již nenacházely žádné průmyslové stavby ani stroje. Uzavřel, že *„v tomto smyslu je pak „zařízením“ ve smyslu § 38 odst. 1 vodního zákona i celý areál obalovny v Bochově. Jsou-li tu vody odtékající z tohoto areálu a mohou-li tyto vody ohrozit jakost podzemních nebo povrchových vod (což je ve věci nesporné), pak se ve smyslu definice obsažené v odkazovaném ustanovení jedná o vody odpadní.“* V nyní posuzovaném případě stěžovatel provozoval zařízení k úpravě a využívání odpadů (výroba rostlinné biomasy), na kterém drtil a třídil dřevěný odpad a navážel popel ze spalování biomasy z Teplárny Loučovice. Tyto produkty následně smíchal a výsledkem byl produkt pro výrobu substrátů a hnojiv. Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti, že stěžovatelem provozované zařízení k využívání odpadů je plochou k zajištění určité lidské činnosti ve smyslu výše citovaného rozsudku, a lze jej tedy podřadit pod pojem zařízení ve smyslu § 38 odst. 1 vodního zákona. Městský soud tak stěžovateli oprávněně vytknul, že mylně vykládá citovaný rozsudek ve svůj prospěch.

[22] Není přitom podstatné, zda stěžovatelem provozované zařízení je nepevněný prostor ve volné přírodě, jak tvrdí stěžovatel. Jak vysvětlil zdejší soud v rozsudku č. j. 5 As 49/2010-82, *„mínil-li by totiž zákonodárce tímto pojmem pouze vlastní stroje a nástroje (vybavení), byla by nadbytečná výlučka z definice odpadních vod obsažená v § 38 odst. 1 vodního zákona pro vody z drenážních systémů odvodňovaných zemědělských pozemků. Právě výklad pojmu „zařízení“ tak, že zahrnuje i plochy k zajištění určité lidské činnosti (potřeby)*

pokračování

odpovídá úmyslu zákonodárce, který výslovně mezi odpadní vody zařazuje i průsakové vody z odkališť a skládek odpadů.“ Lze též poukázat na rozsudek ze dne 2. 3. 2023, č. j. 7 As 32/2021-40, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval odpovědností za spáchání přestupku dle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona, jež se měl tehdejší stěžovatel dopustit vypouštěním splaškových odpadních vod a znečištěné srážkové vody z příjezdových a manipulačních ploch provozovny čerpací stanice a motorestu v Čížkově do povrchových vod bez povolení. Z uvedeného rozsudku lze dovodit, že zařízením ve smyslu § 38 odst. 1 vodního zákona jsou též příjezdové a manipulační plochy.

[23] Pokud pak stěžovatel namítá, že ve smyslu rozsudku č. j. 5 As 49/2010-82 by zařízením byl jakýkoliv prostor v lese sloužící k nakládce zboží, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že takový prostor nebyl správními orgány posuzován. Úkolem Nejvyššího správního soudu přitom není, aby posuzoval hypotetické situace, které mohou nastat. Nejvyšší správní soud posuzuje konkrétní zařízení k využití odpadů. Při hodnocení, zda sporný objekt naplňuje znaky zařízení ve smyslu § 38 odst. 1 vodního zákona, bude vždy záležet na konkrétních okolnostech případu.

[24] Stěžovatel dále namítá, že vody odtékající ze zařízení k využití odpadů nemohly ohrozit jakost povrchových vod nebo podzemních vod.

[25] Ze správního spisu je patrné, že na zařízení k využití odpadů se nachází hromady hnojiva – směsného popela ze spalování biomasy Loučovice a dále dřevní odpad. Mezi hromadami navezených popelovin byla vytvořena „jezírka“ či „laguny“ na zachytávání srážkové vody. Mezi jednotlivými jezírky byly vytvořeny „propustě“, které je spojovaly. Na pozemku parc. č. 3108/51 byl uměle vytvořen „kanál z jezírka“, kterým docházelo k soustředěnému odtoku černě zbarvené srážkové vody, která zjevně obsahovala nerozpuštěné látky ze skladovaného popela. Tato voda poté odtékala skrz travní porost na pozemky p.č. 3105/51, 3108/50, 3108/53, 2841/1, kde vytvářela vodní plochu o rozměrech cca 50 x 3 m. Odtud nebyl pozorován žádný soustředěný odtok, a docházelo tak k jejímu zasakování do půdy a do vod podzemních. Na odtoku vody z popílkové laguny byl ČIŽP odebrán vzorek odtékající vody. Z výsledku rozboru vody bylo následně zjištěno, že došlo ke změně jakosti původně srážkové vody. Voda byla na ploše zařízení znečištěna nerozpuštěnými látkami, organickými látkami a dále především chrómem, arsenem a olovem, ale i kadmíem i rtutí.

[26] Nejvyšší správní soud považuje na základě výše uvedeného za prokázané, že stěžovatel vypouštěl ze zařízení k využití odpadů znečištěné vody, přičemž vypouštěním těchto znečištěných vod, a jejich následným zasakováním do vod podzemních, došlo k ohrožení jakosti podzemních vod. Vzhledem k tomu, že přestupek dle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona je přestupkem ohrožovacím, k naplnění materiální stránky přestupku došlo již samotným ohrožením chráněného zájmu (ochrana vod). Nebylo nutné zkoumat skutečný negativní vliv na jakost podzemních vod.

[27] Stěžovatel přitom v kasační stížnosti nerozporuje, že z jím provozovaného zařízení k využití odpadů odtékaly znečištěné vody. To potvrzuje i Zpráva o zkoušce ze dne

19.7.2024 vyhotovená Technickým a zkušebním ústavem Praha, s.p., předložená stěžovatelem v odvolacím řízení. V závěru této zprávy je shrnuto, že „na základě naměřených dat (viz Protokol o zkoušce číslo 100-067722) nelze vyvrátit výsledky testování ČIŽP. Analýza vodních výluhů materiálů „těleso 1“ a „těleso 2“ ze skládky Volary potvrzuje výsledky šetření ČIŽP.“ Stěžovatel rovněž netvrdí ani neprokazuje, že by znečištění vod prokázané ČIŽP nebylo způsobitelné ohrožit jakost podzemních nebo povrchových vod. Namítá pouze to, že předloženou Zprávou o zkoušce prokázal, že zdrojem znečištění vody odtékající ze zařízení není popílek, nýbrž jiný původce. Proto nemohlo dojít k ohrožení jakosti povrchových nebo podzemních vod.

[28] Nejvyšší správní soud potvrzuje, že ze Zprávy o zkoušce skutečně vyplývá, že zdrojem znečištění vody v laguně není popílek. Žalovaný však na str. 7 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že vzhledem k časovému odstupu mezi odběrem vzorků ČIŽP a odběrem vzorků stěžovatelem, rozdílnému stavu povrchu zařízení k využití odpadů a odlišné metodě rozboru vzorků nelze považovat Zpravu o zkoušce za relevantní pro posouzení případu. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. I kdyby však bylo prokázano, že původcem znečištění skutečně není popílek, nemohla by tato skutečnost zpochybnit závěry správních orgánů, že stěžovatel nedovoleně vypouštěl odpadní vody do vod podzemních. Jak již totiž uvedl městský soud v napadeném rozsudku, odpovědnost za přestupek dle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona je koncipována jako odpovědnost objektivní. K tomu lze poukázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 11. 2017, č. j. 3 As 267/2016-23: „Co se týče námitky související s otázkou zavinění, městský soud v napadeném rozsudku (...) zcela správně konstatoval, že odpovědnost za správní delikt dle ustanovení § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona je koncipována jako objektivní, tedy odpovědnost za následek. Zavinění (implikující odpovědnost subjektivní) se tedy v takovém případě nezkoumá, neboť je pro naplnění skutkové podstaty předmětného deliktu irelevantní. Svou roli může hrát pouze z pohledu úvah o výši ukládané sankce (srov. § 125l odst. 2 vodního zákona).“ (srov. též rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2018, č. j. 6 As 406/2017-30). Nejvyšší správní soud proto souhlasí s městským soudem, že pro posouzení věci není rozhodné, jaký byl původ znečištění obsažený ve stěžovatelem vypouštěných vodách, ale to, že tyto znečištěné vody odtékaly ze zařízení stěžovatele, zasakovaly do vod podzemních a mohly ohrožit jakost těchto vod.

[29] K námitce stěžovatele, že žalovaný dovozuje vypouštění odpadních vod z kalnosti vody, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel závěry napadeného rozhodnutí dezinterpretuje. Černé zabarvení odtékající vody ze zařízení a obsah nerozpuštěných látek v této vodě uvedla ČIŽP v Protokolu o kontrole ze dne 6. 3. 2024 pouze jako součást popisu zjištěných skutečností při kontrole. Na základě kontrolních zjištění ČIŽP za účelem prověření případného znečištění povrchových a podzemních vod odebrala vzorky vod. Možné ohrožení povrchových nebo podzemních vod pak bylo prokázano právě rozбором odebraného vzorku ČIŽP na odtoku vody z „laguny z popílku“, v němž byly nalezeny vysoké hodnoty znečištění (viz str. 6 rozhodnutí žalovaného), nikoliv kalností vody. Lze však zároveň souhlasit s žalovaným, že již samotná kalnost vody zjištělná pohledem může vypovídat o možném znečištění odtékajících vod, přičemž jejich skutečné znečištění je potřeba prokázat odborným rozбором těchto vod.

pokračování

[30] Důvodnými neshledal Nejvyšší správní soud ani námitky stěžovatele, jimiž zpochybňuje, že srážkové vody mohou být vodami odpadními. Pro posouzení věci totiž není rozhodný původ vody (jak se voda dostala na zařízení stěžovatele); rozhodující je, že ze zařízení, které provozuje stěžovatel, byly vypouštěny znečištěné vody, které mohly ohrozit jakost podzemních vod. Jinými slovy, jsou-li tu vody odtékající ze zařízení ve smyslu § 38 odst. 1 vodního zákona, a mohou-li tyto vody ohrozit jakost podzemních nebo povrchových vod (což bylo ve věci prokázáno), pak se ve smyslu definice obsažené v § 38 odst. 1 vodního zákona jedná o vody odpadní. Stěžovatel nadto v kasační stížnosti samotný odtok vod ze zařízení, jakož ani to, že vody byly znečištěny, nezpochybňoval.

[31] Ačkoliv pro posuzovanou věc není podstatné, zda ze zařízení stěžovatele odtékaly srážkové vody či jakékoliv jiné vody, Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že pokud jsou srážkové vody v zařízení znečištěny, mohou se za splnění podmínek uvedených v § 38 odst. 1 vodního zákona (nebo pokud je vodní zákon výslovně za vody odpadní označí) stát vodami odpadními. Pokud by totiž platila hypotéza stěžovatele, dle níž srážkové vody nikdy nemohou být vodami odpadními, byla by nadbytečná výluka z definice odpadních vod obsažená v § 38 odst. 4 vodního zákona pro srážkové vody z pozemních komunikací. Výkladu, že původně srážkové vody mohou být za splnění zákonných podmínek odpadními vodami, svědčí též výslovné zařazení srážkových vod odváděných společně s odpadními vodami jednotnou kanalizací mezi vody odpadní (§ 38 odst. 3 vodního zákona). Vodní zákon tedy vylučuje srážkové vody z režimu vod odpadních pouze podmíněně. K tomu lze též poukázat na již výše citovaný komentář k vodnímu zákonu, dle něž odpadními vodami nejsou „*ani srážkové vody z pozemních komunikací (...) Novela č. 150/2010 Sb. zdůraznila dva nejtypičtější případy, kdy nebudou srážkové vody považovány za vody odpadní.*“ (Horáček, Z. a kol., str. 130). V této souvislosti lze příkladem uvést již výše citovaný rozsudek zdejšího soudu, č. j. 7 As 32/2021-40, v němž byl tehdejší stěžovatel shledán ČIŽP vinným za nedovolené vypouštění odpadních vod, jehož se dopustil mj. vypouštěním znečištěných srážkových vod z příjezdových a manipulačních ploch provozovny čerpací stanice a motorestu do povrchových vod.

[32] Na závěru, že srážkové vody mohou být za splnění zákonných podmínek vodami odpadními, nemůže nic změnit ani to, že podle vodního zákona jsou srážkovými vodami *stricto sensu* pouze vody vzniklé dopadem atmosférických srážek na stavby. S touto námitkou se již řádně vypořádal žalovaný, když na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že v § 5 odst. 3 vodního zákona jsou uvedeny základní povinnosti, kde je mj. stavebník povinen zabezpečit omezení odtoku povrchových vod vzniklých dopadem atmosférických srážek na stavby a stanovena hierarchie způsobů, jak tohoto dosáhnout. V nyní posuzovaném případě nelze pochybovat, že na zařízení stěžovatele dopadaly srážky, neboť dne 4. 1. 2024 (tj. v den šetření provedeného ČIŽP) pršelo. Tyto vody dopadající na zařízení stěžovatele se po jejich znečištění v zařízení staly vodami odpadními. Nejvyšší správní soud se se závěry žalovaného ztotožňuje.

[33] Pokud pak stěžovatel poukazuje na Výkladové stanovisko č. 72 Ministerstva zemědělství, podotýká Nejvyšší správní soud, že toto stanovisko nebylo přijato k výkladu vodního zákona, ale k výkladu zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro

veřejnou potřebu. S argumentací stěžovatele výkladovým stanoviskem se nadto řádně vypořádal jak žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí, tak městský soud v bodu 21 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud se s jejich závěry ztotožňuje, a jelikož jim stěžovatel nic konkrétního nevytýká, nepovažuje za nutné je zde znovu opakovat.

[34] Na základě výše uvedeného má Nejvyšší správní soud za prokázané, že stěžovatel minimálně dne 4. 1. 2024 vypouštěl ze zařízení k využívání odpadů odpadní vody ve smyslu § 38 odst. 1 vodního zákona, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[35] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[36] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu